Звете душею те, що в вас бринить,
мов бубонці на берлах блазнів ниць,
що прагне шани, жде на слави мить,
щоб врешті, бідне, бідну смерть зустріть
у ладаном наповнених каплицях,-
це є душею?
Вдивляюсь я в травневу синю ніч,
в якій світи ведуть свої дороги,
і вірю я, що вічності хоч трохи
несу в собі. Вона, зіркам навстріч,
летить, і рине, й тріпотить з тривоги...
Це зву душею.

1897

Перекладач: Микола Бажан